

Arrest

nr. 86 877 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 14 juli 2007 het Rijk binnen en dienden op 18 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 18 april 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer T. L. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Mongoolse identiteit beschikken en over een effectief adres te Ulanbataar beschikken. U en uw echtgenote zouden leerkrachten zijn. U zou sinds uw jeugd onder een calciumtekort te lijden hebben. U zou hiervoor medisch behandeld zijn in Mongolië, maar ze konden u niet genezen. U zou er van uit gegaan zijn dat u een betere medische behandeling in Europa zou kunnen krijgen, dus zou u samen met uw echtgenote op 10 juli 2007 naar Moskou vertrokken zijn, waarna u doorreisde naar België. Hier zou u aangekomen zijn in juli 2007. U zou door de politie betrappt zijn op zwartwerk en u zou in het ziekenhuis beland zijn. U zou een regularisatieaanvraag op medische gronden ingediend hebben, en nadat deze geweigerd werd diende u in juli 2011 samen met uw echtgenote J. B. (6.128.674) een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u de Mongoolse identiteitskaarten van u en uw echtgenote neer, samen met uw huwelijksboekje en kopies van jullie diploma's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde uitdrukkelijk en herhaaldelijk dat de enige reden waarom u en uw echtgenote naar België zijn gekomen en uiteindelijk asiel hebben aangevraagd uw medisch probleem is. Dit is een medisch motief en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Mongools staatsburger en u behoorde als boedhistische Khalhk tot de etnisch- religieuze meerderheid van Mongolië en hoewel u lid was van de communistische partij, gaf u duidelijk aan dat u hierdoor geen problemen kende (gehoorverslag CGVS p. 3). U gaf aan nooit enig probleem met de Mongoolse autoriteiten te hebben gekend. Ook uw echtgenote zou geen enkel probleem in Mongolië kennen (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). De enige reden waarom jullie beiden Mongolië hebben verlaten is uw ziekte waar u al sinds uw kindertijd aan lijdt. U gaf dan ook aan geen vrees bij terugkeer naar Mongolië te kennen buiten de verdere ontwikkeling van uw medische aandoening. Voor deze medische aandoening dient u de geijkte procedure in België te volgen. Gezien deze vaststellingen komt u dan ook niet in aanmerking voor het statuut van vluchteling.

U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Ze kunnen immers zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw B. J. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Mongoolse identiteit beschikken en over een effectief adres te Ulanbataar beschikken. U en uw echtgenoot zouden leerkrachten zijn. Uw echtgenoot zou sinds zijn jeugd onder een calciumtekort te lijden hebben. Hij zou hiervoor medisch behandeld zijn in Mongolië, maar ze konden hem niet genezen. Jullie zouden er van uit gegaan zijn dat uw echtgenoot een betere medische

behandeling in Europa zou kunnen krijgen, dus zou u samen met uw echtgenoot op 10 juli 2007 naar Moskou vertrokken zijn, waarna jullie doorreisden naar België. Hier zou u aangekomen zijn in juli 2007. Jullie zouden een regularisatieaanvraag op medische gronden ingediend hebben, en nadat deze geweigerd werd diende u in juli 2011 samen met uw echtgenoot L. T. (6.128.674) een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag verwijst u naar de documenten die werden neergelegd door uw echtgenoot en uw toestemming om les te geven.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot L. T. (6.128.674) aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde uitdrukkelijk zelf geen enkel probleem te kennen in Mongolië. U zou enkel naar België gekomen zijn en asiel hebben aangevraagd omwille van de medische toestand van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw toestemming om les te geven verandert hier niets aan.

Zijn beslissing luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming

3.1. Verzoekers voeren uitdrukkelijk aan een asielaanvraag in te dienen omdat ze de medische kosten van verzoekers aandoening niet meer konden betalen (vragenlijst verzoeker 3.5, vragenlijst verzoekster 3.5). Verzoekers voeren geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake de vluchtelingenstatus. De Raad benadrukt dienaangaande dat, om als vluchteling erkend te worden, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zijn medische problemen *in nexu* staan met één van

de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat noch verzoeker (gehoor p. 3-4), noch verzoekster (gehoor p. 2-3) andere problemen aanhaalden.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en voeren aan *“Dat het enige wat de bestreden beslissing stelt het volgende is: “Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.”*

4.1. Verzoekers gaan echter uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen daar deze inzake de beoordeling van artikel 48/4 vreemdelingenwet immers zeer duidelijk stellen *“U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”*

4.2. In deze blijkt verder uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b, is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

4.3. Voorts benadrukt de Raad dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet bevoegd is om bij de behandeling van een onderhavig beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure. Verzoekers hebben hier reeds een beroep op gedaan, maar deze aanvraag werd, in tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt, volgens verzoekers hun initiële verklaringen geweigerd (gehoor verzoeker p. 2, gehoor verzoekster p. 2). Het staat derhalve aan verzoekers om, indien zij zich niet akkoord kunnen verklaren met deze beslissing, daar tegen op te komen met de in de wet voorziene middelen en procedures.

4.4. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekers voeren verder geen enkel element aan waaruit een vervolging kan blijken, noch een reëel risico op ernstige schade. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK